

VII 418

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
 ἥνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος·
 εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, ἃ καὶ Δία θρεψαμένα Κῶς
 καμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
 Μοῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
 παῖδα, Μενιπείοις ἠγλαΐσαν Χάρισιν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

VII 524

- α. Ἡ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; β. Εἰ τὸν Ἀρίμμι
 τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
 α. Ὡ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; γ. Πολὺς σκότος.
 α. Αἱ δ' ἄνοδοι τί;
 γ. Ψεῦδος. α. Ὁ δὲ Πλούτων; γ. Μῦθος.
 α. Ἀπωλόμεθα.
 γ. Οὗτος ἐμὸς λόγος ὕμνιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἠδὺν
 βούλει, πελλαίου βούης μέγας εἰν αἴδῃ.

VII 418

Πρώτη πατρίδα μου τῶν Γαδάρων ἡ ἔνδοξη πόλη,
 ἡ Τύρος μὲ πῆρε κατόπι καὶ μ' ἄνδρωσε.
 Κι ὅταν ἔφτασα στὰ γεράματα ἡ Κῶς ποὺ ἀνάθρεψε
 καὶ τὸ Δία,
 κι ἐμὲ γεροτρόφησε, τῶν Μερόπων πολίτη θετό.
 Μὰ οἱ Μοῦσες μὲ στόλισαν μὲ τοῦ Μενίππου*
 τὶς Χάρες
 τὸ Μελέαγρο, ἐμένα, τοῦ Εὐκράτη τὸ γιό.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

VII 524

- Μὴν ὁ Χαρίδας κάτω ἀπὸ σένα ἀναπαύεται;
 — Ἄν λές τοῦ Ἀρίμμι
 τοῦ Κυρηναίου τὸ γιό, ναί.
 — Χαρίδα, πῶς εἶναι τοῦ κάτω κόσμου; — Σκοτάδι
 πολὺ.
 — Κι ὑπάρχει γυρισμός;
 — Ψέμα. — Κι ὁ Πλούτων; — Μύθος.
 — Χαθήκαμε.
 — Ἀληθινός εἶν' αὐτὸς ποὺ σᾶς λέγω ὁ λόγος. Μ'
 ἂν θέλεις εὐχάριστα λόγια ν' ἀκούσεις, τὸ μεγάλο
 βόδι στὸν Ἄδη κοστίζει μιὰ δραχμή.

VII 447

Σύντομος ἦν ὁ ξείνος· ὁ καὶ στίχος· οὐ μακρὰ λέξω·
«Θῆρις Ἀρισταίου, Κρῆς» ἐπ' ἐμοὶ δόλιχος.

VII 453

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

VII 451

Τᾷδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

VII 271

Ὡφеле μὴδ' ἐγένοντο θαοὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυσ· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

VII 447

Σύντομος ἦταν ὁ ξένος· τὸ ἴδιο κι ὁ στίχος.
Πολλὰ δὲν θὰ πῶ.
«Θῆρις τοῦ Ἀρισταίου, ἀπ' τὴν Κρήτην».
Κι αὐτὸ γιὰ μένα
εἶναι πολὺ.

VII 453

Ὁ Φίλιππος ἔθαψεν ἐδῶ τὸ γιό του Νικοτέλη,
δώδεκα χρονῶ, τὴ μεγάλη ἐλπίδα.
(παραλλαγή)

Ὁ Φίλιππος τ' ἀγόρι του ἔθαψεν ἐδῶ,
τὸ Νικοτέλη, δώδεκα χρονῶ,
τὴ μεγάλη ἐλπίδα.

VII 451

Ὁ Σάων ἐδῶ, τοῦ Δίκωνα ὁ γιὸς ἀπ' τὴν Ἀκανθο,
τὸν ἱερὸν ὕπνο κοιμᾶται. Μὴ λές πῶς οἱ καλοὶ
πεθαίνουν.

VII 271

Ἀμποτες τὰ γοργὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν καράβια.
Δὲ θὰ θρηνούσαμε τότε τὸ Σώπολη, τοῦ Διοκλείδη
τὸ γιό·
Μὰ τώρα τὸ πτώμα του κάπου τὸ σέρνει τὸ κύμα, κι
ἐμεῖς
προσπερνᾶμε ἀντίς του ἓνα ὄνομα κι ἓνα μνῆμα ἀδειανό.

VII 80

Εἰπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόνον, ἐς δέ με δάκρυ
 ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὅσσάκις ἀμφοτέρω
 ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μὲν που,
 ξεῖν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων
 ἀρπακτῆς Ἀἴδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

VII 518

Ἀστακίδην τὸν Κρήτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε Νύμφη
 ἐξ ὄρεος· καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
 οὐκέτι Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν, οὐκέτι Δάφνιν
 ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν αἰεσόμεθα.

VII 458

Τὴν Φρυγίην Αἰσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
 Μίκκος καὶ ζῶν οὖσαν ἐγηροκόμει,
 καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι
 ἢ γρη῏ς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

VII 80*

Κάποιος, Ἡράκλειτε, μοῦ 'πε πῶς πέθανες καὶ
 μοῦ 'ρθαν δάκρυα, ὡς ἀναμνήστηκα πόσες φορὲς
 μὲ τὴν κουβέντα οἱ δυὸ μας τὸν ἥλιο βασιλέψαμε.
 Ποῦ νὰ 'σαι τώρα, φίλε ἀπ' τὴν Ἀλικαρνασσό·
 Σποδὸς θὰ 'χεις γίνει ἀπὸ καιρό.

Ὅμως τ' «Ἀηδόνια» σου ζοῦνε, κι ὁ Χάρος ποὺ ὅλα
 τ' ἀρπάζει,
 πάνω τους δὲ θὰ μπορέσει ν' ἀπλώσει τὸ χέρι του.

VII 518

Τὸ γιδάρη Ἀστακίδη τὸν Κρητικό, μιὰ Νύμφη
 τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ τώρα εἶν' ἀγιασμένος.
 Ὅχι ἄλλο στίς βελανιδιὲς ἀπὸ κάτω τῆς Δίχτης,
 ὅχι ἄλλο τὸ Δάφνη, βοσκοί, μὰ τὸν Ἀστακίδη
 πάντα θὰ ψάλλουμε.

VII 458

Τὴν Αἰσχρα ἀπὸ τῇ Φρυγία, τὴν καλὴ παραμᾶνα, ὁ
 Μίκκος
 μ' ὅλα τὰ καλά, ὅσο ζοῦσε, τῇ γεροκόμησε.
 Κι ὅταν πέθανε, τῇς ἔστησε ἄγαλμα. Γιὰ νὰ βλέπουν
 οἱ ἐπερχόμενοι πόση τιμὴν ἔλαχεν ἡ γριά γιὰ
 τῶν μαστῶν τῆς τὸ γάλα.

VII 277

Τίς, ξένος ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
εὐρέ σ' ἐπ' αἰγιαλοῦ, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
δακρύσας ἐπίκηρον ἐὼν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ἥσυχος, αἰθυίῃ δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.

XIII 24

Ἐπὶ τῇ τοῦ προάγοντος τετραμέτρου ἐσχάτῃ διποδία
ἐνδεκασύλλαβον
Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σῆμον ἢ περίφοιτος εἰκόν' αὐτῆς
ἔθηκε, τήν τε μήτρην,
ἢ μαστοὺς ἐφίλησε τόν τε πανὸν
καὶ τοὺς <ποτ' ἀντίναξεν>
αὐτοῦς' <ἀν> ὄρη τάλαινα θύρσους.

VI 147

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὠφελεν εὐξάμενος,
γιγνώσκεις· ἦν δ' ἄρα λάθῃ καὶ ἴμιν ἀπαιτῆς,
φησὶ παρέξεσθαι μαρτυρίην ὁ πίναξ.

VI 347

Ἄρτεμι, τὴν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἶσατο τῇδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τήν δὲ σάω.

VII 277

Ποῖός εἶσαι, ἄγνωστε ναυαγέ; Νεκρὸν ἐδῶ πέρα
σὲ βρῆκε ὁ Λεόντιχος, στὸ γιαλὸ
καὶ σὲ τοῦτο τὸν τάφο μὲ χῶμα σὲ σκέπασε
χύνοντας δάκρυα καὶ γιὰ τὴ δική του ζωὴ τὴν ἐφήμερη.
Γιατὶ κι αὐτὸς τὸν ἥσυχο βίο δὲν ξέρει
μὰ σὰν τὸ γλᾶρο ταξιδεύει στὶς θάλασσες.

XIII 24

Τοῦτα τὰ δῶρα στὴν Ἀφροδίτῃ
ἢ περιπλανώμενη Σιμονίδα τ' ἀφιέρωσε.
Τὴν εἰκόνα της, τὸ δεσμὸ
ποὺ τὰ στήθη της φίλησε, τὸ δαυλὸ
καὶ τοὺς θύρσους ποὺ τίναξε
κάποτε πάνω στὰ ὄρη, ἢ δύστυχη.

VI 147

Τὸ χρέος, Ἀσκληπιέ, ποὺ ὁ Ἀκέσων σοῦ χρώσταγε
ὅταν εὐχῆθῃ γιὰ τὴ γυναῖκα του Δημοδίκη, ξέρεις
πὼς τὸ πληρώθηκες. Μ' ἂν τὸ ξεχνᾷς καὶ ξανὰ
τὸ ζητᾷς, ἢ πινακίδα ἐτούτῃ δηλώνει πὼς μαρτυρία
θα δώσει.

VI 347

Ἡ Φιληρατὶς ἐδῶ πέρα τ' ἄγαλμα τοῦτο γιὰ σέναν
ἔστησε, Ἄρτεμι.
Δέξου το, Δέσποινα, καὶ φύλαγέ την ἀπὸ κακοῦ.

VI 351

α. Τίν με, λεοντάγχ' ὦνα συνοκτόνε, φήγωνον ὄζον
β. Θῆκε τίς; α. Ἀρχῖνος. β. Ποῖος; α. Ὁ Κρῆς.
β. Δέχομαι.

V 6

Ὡμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτε κείνης
ἔξειν μήτε φίλον κρέσσονα μήτε φίλην.
ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὄρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

VI 148

Τῷ με Κανωπίτα Καλλίστιον εἵκοσι μύξαις
πλούσιον, ἅ Κριτίου, λύχρον ἔθηκε θεῷ,
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φήσεις· «Ἔσπερε, πῶς ἔπεςες.»

VI 351

— Ἐμένα τὸ κλαρὶ τῆς ὀξιᾶς μ' ἀφιερῶσαν σέ σέ,
Βασιλιᾶ, πνίχτη τῶν λιονταριῶν καὶ τῶν κάπρων
φονιά.
— Ποῖος; — Ὁ Ἀρχῖνος. — Ποῖος Ἀρχῖνος; — Ὁ
Κρητικός.
— Δέχομαι.

V 6

Στὴν Ἰωνίδα* ὀρκίστη ὁ Καλλίγνωτος, ἔξω ἀπὸ
κείνην ποτές του μὴν ἀγαπήσει γυναῖκα ἢ ἄντρα.
Ὀρκίστη· μὰ τὸ ποὺ λέν εἶν' ἀλήθεια πῶς οἱ ὄρκοι
τῶν ἐραστῶν στ' αὐτιά δὲ φτάνουν τῶν ἀθανάτων.
Τώρα αὐτὸν πυρκαγιὰ ἀρσενικοῦ ἔρωτα τονε καίει
καὶ γιὰ τὴ δύστυχη
κόρη, καθὼς στοὺς Μεγαρεῖς,* μήτε λόγος μητ'
ὑπολογισμός.

VI 148

Τοῦ Κριτία ἡ γυναῖκα ἡ Καλλίστη, τὸ λυχνάρι
τὸ πλούσιο
μὲ δυὸ δεκάδες φιλίλια, στὸ θεὸ τῆς Κανώπου μ' ἀνά-
θεσε
γιὰ τὴν κόρη της Ἀπελλίδα ἀφοῦ εὐχήθη. Ὅταν
τὰ φέγγη μου δεῖς θὰ φωνάζεις: «Ἔσπερε, πῶς ἔπε-
σε»).

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθω
 χαίρω τις πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει·
 μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης
 πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
 Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
 τοῦτο σαφῶς, ἡχῶ φησί τις «Ἄλλος ἔχει.»

VII 471

Εἶπας «ἦλιε, χαῖρε» Κλεόμβροτος ὠμβρακιώτης
 ἦλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς αἶδαν,
 ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμενος.

XII 149

«Ληφθήσῃ, περίφευγε, Μενέκρατες·» εἶπα Πανήμου
 εἰκάδι, καὶ Λῶον τῇ – τίνι; τῇ δεκάτῃ
 ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἐκούσιος. εὐγ' ἐμός Ἑρμᾶς,
 εὐγ' ἐμός· οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

Σιχαίνομαι τὰ μεγάλα ποιήματα*
 κι οὔτε μ' ἀρέσουν οἱ πολυσύχναστοι δρόμοι.
 Μισῶ κι αὐτὸν ποὺ ἀγαπιέται κι εἶναι
 πότε τοῦ ἐνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου, οὔτε
 καὶ πίνω ἀπὸ βρύση δημοτική. Σιχαίνομαι
 κάθε τι τὸ δημόσιο. Κι ἐσύ, Λυσανία,
 εἶς' ὠραῖος, ἀληθινὰ ὠραῖος. Μὰ πρὶν καλὰ καλὰ
 νὰ τὸ πῶ, ἡ ἡχώ μοῦ φωνάζει. Ἄλλος τὸν ἔχει.

VII 471

Λέγοντας «ἦλιε, ἔχε γειά»
 ὁ Κλεόμβροτος* ἀπ' τὴν Ἀμπρακία
 πήδησε ἀπ' τ' ἀψηλὸ τείχος στὸν Ἄδη,
 ὅχι γιατί εἶδε κάτι κακὸ
 ποὺ ἔταν ἄξιο θανάτου
 ἀλλὰ νά, γιατί διάβασε μιὰ πραγματεία
 τοῦ Πλάτωνα
 ἐκείνην τὴν «περὶ ψυχῆς».

XII 149

—Θὰ πιαστεῖς, Μενεκράτη, σκάσ' το, εἶπα στίς
 εἴκοσι τοῦ Πανήμου.*
 Καὶ τὸ Λῶιο μῆνα στίς... πόσες ἦταν;
 ἂ ναι, στίς δέκα
 ἦρθε τὸ βόδι στ' ἀλέτρι μοναχό του.
 Μπράβο, Ἑρμῇ μου, μπράβο, δικέ μου,
 γιὰ τίς εἴκοσι μέρες τώρα θὰ γκρινιάζουμε;

XII 134

Ἔλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὥς ἀνιηρὸν
 πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο,
 τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
 τῶνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
 ὥπτηται μέγα δὴ τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥύσμοῦ
 εἰκάζω· φωρὸς δ' ἵχνια φῶρ ἔμαθον.

XII 230

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
 τετράκι μισοῖς· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
 ναίχι πρὸς εὐχαίτῳ Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
 καὶ σὺ ποτ' ἠράσθης. οὐκέτι μακρὰ λέγω.

XII 134

Ὁ ξένος μας εἶχε κρυφὴ πληγὴ καὶ δὲν τὸ ξέραμε.
 Εἶδες μὲ τί καημὸ ἀναστέναξε ὥς ἔπινε τὸ τρίτο του
 ποτήρι;
 Κι ὅλα τὰ πέταλα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα
 τοῦ στεφανιοῦ του φυλλοβόλησαν
 καὶ στρώθηκαν στὴ γῆ.
 Μέγας καημὸς τὸν τυραννεῖ. Μὰ τοὺς θεοὺς
 στὴν τύχη δὲν μαντεύω.
 Κλέφτης ἐγώ, ξέρω τὰ χνάρια τοῦ ἄλλου κλέφτη
 νὰ διακρίνω.

XII 230

Ἄν ὁ Θεόκριτος μὲ μισεῖ,
 ὁ πανέμορφος νεαρός,
 τότε, Δία Θεέ μου,
 κι ἐσὺ νὰ τὸν μισήσεις τέσσερις φορές.
 Μ' ἂν μ' ἀγαπᾷ, κι ἐσὺ νὰ τὸν ἀνταγαπήσεις.
 Ναί, Οὐράνιε Δία, κάποτε
 κι ἐσὺ τρελὰ ἐρωτεύτηκες
 τὸ Γανυμήδη μὲ τὰ ὠραῖα μαλλιά.
 Αὐτά. Ἄς μὴν τὰ πολυλέω τοῦτα τώρα.*

VII 415

Βαττιάδew παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὖ μὲν αἰοιδὴν
εἰδότος, εὖ δ' οὔνw καίρια συγγελάσαι.

ΑΛΚΑΙΟΣ

XII 29

Πρώταρχος καλός ἐστι, καὶ οὐ θέλει· ἀλλὰ θελήσει
ὑστερον· ἢ δ' ὥρῃ λαμπάδ' ἔχουσα τρέχει.

ΣΑΠΦΩ

VII 489

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανούσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἄς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρw
ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

VII 415

Τοῦτο τὸ μνῆμα ποῦ προσπερνᾷς
τοῦ Καλλίμαχου εἶναι.
Ἦξερε
νὰ τραγουδάει ὠραῖα
καὶ νὰ γελᾷ
ὅταν τὸ κόκκινο κρασί
γέμιζε τὰ ποτήρια.

ΑΛΚΑΙΟΣ

XII 29

Ὁ Πρώταρχος εἶν' ὠραῖος, καὶ δὲ θέλει· ἀλλὰ
θὰ θελήσει μετὰ· κι ἡ νιότη του τρέχει κρατώντας
λαμπάδα.*

ΣΑΠΦΩ

VII 489

Τῆς Τιμάδας ἡ τέφρα ἐτούτῃ, ποῦ πρὶν παντρευεῖ,
νεκρὴ
τὴν ἐδέχτῃ ὁ σκοτεινὸς θάλαμος τῆς Περσεφόνης.
Οἱ φίλες τῆς ὅλες σὰν μίσειψε, πᾶνω ἀπ' τὸν τάφο τῆς,
κόψαν τὶς ὠραῖες
πλεξοῦδες τοὺς μὲ νιοτροχισμένο μαχαίρι.